

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Adóhivatal:
PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl- szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
 I. EMELET
 hová a lap az előfizetési részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

1. kiadóhivatal vez. tő.

Mit akar a sógor?

Pécs, 1896. január 30.

A közgazdasági kiegyezés tárgyában megkezdett tárgyalások fonalát a jövő héten újra felveszik s most az egyszer az osztrák miniszterek jönnek le Budapestre, mert bizonyosan úgy gondolkoznak, hogy eljönnek maguk azokért az engedményekért, a melyeket eddig a magyar kormány nem vehetett föl nekik Bécsbe.

Mert hogy engedményeket fognak kicsikarni tőlünk, az már bizonyos, hisz úgy jártunk eddig is a gyarmati függésünket megpecsételő közgazdasági kiegyezés minden megújításakor, pedig az ezelőtti kiegyezési tárgyalásoknál mindig erősebb és tekintélyesebb kormányok küzdöttek Magyarország érdekeiért, mint most, a mikor harmadrangu államférfiai tehetségek egy a politikai elzúllás útján levő s önmagában meghasonlott többségre támaszkodva csak azzal vélik uralmukat idehaza biztosíthatni, ha mindenben kedvében járnak Bécsnek s teljesítik az osztrák sógor kívánságait.

Pedig hát ezek a kívánságok nem csekélyek és sokkal erősebben hangoztatják őket odaát, mint a hogy mi idehaza a mi szerény óhajtasainkkal előhozakodni merészkedünk. Hisz annyira megméltelyezte már a szervilizmus közéletünket s a Bécsből dirigált magyar kormányok már annyira kiölték a nemzetből minden önérzetet és önbizalmat, hogy a magyar kereske-

delmi és iparosvilág hivatalos képviselőinek tekintélyes része, sőt még a magyar gazdáknek egy előkelő egyesülete is a vámközösséget s az egységes nemzeti bankot, a fogyasztásiadók és a forgalmi politika lekötöttségét nebántságos-rágnak hirdeti, a minek megbolygatása alterálni találná nagy hatalmi állásunkat s megláztaná azokat a kötelekeket, a melyek minket a mi szeretett kedves szomszédainkhoz fűznek.

Egészen így okoskodnak odaát is, csak hogy ott van ennek helyes értelme, mert az nagyon érthető dolog, hogy alárendelt gyarmatát egy ország sem bocsátja szívesen a saját szárnyára, de hogy a gyarmat maga lökje el magától a gazdasági önállósításnak öt törvény szerint megillető alkalmát, az csak Magyarországon lehetséges.

A felső-ausztriai tartománygyűlés közgazdasági bizottsága legújabb felszólítatni indítványozta a kormányt, hogy a Magyarországgal való kiegyezés folyamán a birodalom nagy hatalmi állását, integritását kellőképpen megóvja, hogy Magyarország kvótájának felemelését kieszközölje, a bankközösséghez ragaszkodjék és törekedjék, hogy a szociálpolitikai törvényhozás is a közös alapelvek szerint intézendő ügyek körébe vonassék, s hogy az eddig hozott osztrák szociálpolitikai törvényeket Magyarország recipiálja.

Követeli pedig mindezt Ausztria azért,

mert „mindkét állam gazdasági és financiai viszonyai az első kiegyezés óta Magyarország javára annyira megváltoztak, hogy egy új kiegyezés az eddigi alapon teljességgel kizártnak látszik.“ Mi idehaza gazdasági válságról beszélünk s tesszük ezt az ijesztő valóság szomorú jogán, mert kell-e egy földművelő ország gazdasági tönkreteléhez nagyobb csapás, mint a mezőgazdasági termények teljes elértéktelenedése, a dúsjövedelmű bortermelésnek a filloxeravész folytán fényűzési ággá való átváltozása; de az osztrák sógorok virágnak látják gazdasági viszonyainkat, mert valóban fogadják el a magyar kormányok szédelő kimutatásait a közadók emelkedéséről, a helyreállított pénzügyi egyensúlyról, a valuta rendezés idejének eléréséről s több efféléiről, a melyek mind azt bizonyítják, hogy Magyarország közgazdasága a hatvanhetes kiegyezés áldásai alatt a virágzásnak soha nem is álmodott fokát érte el.

Persze az osztrákkal alkudozó magyar kormány most nem rúkolhat ki a valósággal, hogy az adójövedelem szaporodása nem az adóképesség növekedésének eredménye, hanem az adóknak már az adótárgyak állagát pusztító felszólításából származik; hogy a pénzügyi egyensúly helyreállítása csak a számok ügyes csoportosításából keletkezett látszat, a melylyel brillirozunk, hogy annál könnyebben csinálhassunk adósságot.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Orgován Gergő.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Írta: Bérczy Károly.

(Vége)

Itt még egy két késői jómadár iddoggált, kiknek kiesett a pipa a szájukból, mikor a két jövevény fuldokolva, nagy lélekzetvétel mellett meghozta a különös hírt:

— Lélek jár a faluban! . . . A rab vállató löre is majd hogy jéggé nem fagyott a bosszu nyakú flaskókban.

— Hun látták kéetök?

— A korelabodében!

— Bolonddá akarnak minket kéetök tartani!

— Ezen a helyen nyilják meg alattunk a föld, ha tréfálunk.

— No már akkor muszáj elbinni a szavukat. De mivelhogy több szem többet lát: menjünk ki valamennyien a kunyhóig, hátha mégis megcsalta kendtek szemit az éjszaka!

És ásóval, kaszával fölfegyverkezve neki indultak. Biró uram háza előtt Tűzszeints Marcival találkoztak, aki a bakteri teendőket is magára vállalva, épp abban a szent minutában fujta torkaszakadtából:

Tízet ütött már az óra,
 Térj meg embör nyugovóra,
 Földön immár sötét leve,
 Dicséertessék Jézus neve!

A kísértetre kíváncsi hősök ugyancsak meghököltek egy kissé. Hogyne, mikor ugyanis halálos félelem gerjedezett szívékben s most ezt a félelmet még inkább növelte ez a rémes bakternóta! . . . Aztán ez a förtelmes sötét éjjel! Csak legalább holdvilág lenne!

De nem akart egyik se a másik előtt nyulszívűnek látszani és ennek következtében valamennyire eloltva a félelem kékes pokoli lánggal égő tüzet szívékben, a baktert is bevouva a kísértetlátó kirándulásba, csüggeteg lélekkel, néma ajkakkal lépegettek a kis nádfödeles kunyhó felé.

Alig hogy kődobásnyi távolban voltak a kísérteties háztól: megpillantották a kis vasrácsos ablakból halvány sugarakkal kitóduló fényességet.

A karaván megállapodik és mindegyik a suba alatt levő fegyvert szorongatja. Legelsőben is a Marci bakter szólal meg halkán:

— Nézzenek csak oda! Két fejet látnak. Az egyiknek a feje tetején van a szőr, az arc meg csupas. A másiknak pedig az arca szőrös és feje bubja kopasz. Egymás mellett üldögélnek. A szőrös képűnek a szájában mintha pipa lenne.

A kísértetlátó ekspedíció tagjai fogvacogva adtak igazat Marci bakternek, hogy ők is meg amúgy látják a koleraház tulvilágról érkezett vendégeit. Pedig hát alapjában véve nem láttak semmit; azért nem láttak, mert oda se mertek pislantani. A bakter ismét folytatta:

— Ahun ni, a szőrös képű most mintha átnyalabolta volna a csupas képűt. Most meg fölkelnek helyükből. A szőrös képű az ajtó felé igyekszik . . .

No ennél se kellett több a kalandvágyó társaságnak! Attól való féltükben, hogy a szőrös képű kísértet kilépve a koleraházból, meglátja őket: úgy megsuccantak, mint a verébcapat, mely közé pajkos gyerkőc kövel hajit és aztán uccu neki vesd el magad, visszaretírtak a kocsmába.

A nagy ijedség igaz orvossága mi volna, ha nem a bor? Egymást bátorítva hajnalhasadtáig szedték magukba a savanyu medicinát s Marci bakter dárdáját hóna alá szorítva épp el akart köszönteni a kompániától, hogy ave-ra harangozzon, mikor ismét olyan valami adta elő magát, ami teljességgel kővé meresztette a korábbi ijedelemből még egészen ki nem gyógyult orosz-lánszivi vitézeket.

Képzeljék csak mi történt? Megszólt a szent Mihály arkangyal! . . .

Más rendes körülmények közt ebben nem volna semmi különös. De tekintve, hogy

S mivel a magyar kormány önmagát hasudtolná meg, ha bevallaná, hogy a közgazdasági és financiai viszonyaink virágzó állapotáról terjesztett híresztelések nem felelnek meg a valóságnak, bele fog menni a kvóta felemelésébe, mert arról ne is álmodják senki, hogy Bánffyék ennek ellensúlyozásul ki merjék játszani azt a hatalmas ütőkártyánkat, melyet a törvény a vám- és kereskedelmi szövetség felmondásának és megszüntetésének joga által kezükbe adott.

Bécsben rögtön lázadónak bélyegezőnek minden oly kormányt, a mely Magyarországnak ezt a törvényileg biztosított jogát érvényesíteni megpróbálná, mert nem azért lett belevéve a hatvanhetes kiegyezésbe az önálló közgazdasági politikához való jogunk, hogy azzal valaha élhessünk is, hanem azért, mert a pragmatika szankcióban fogadott kölcsönös védelmi kötelezettségre nem lehetett ráfogni, hogy az a mi gyarmati alárendeltségünket gazdasági tekintetben is megköveteli; el kellett tehát ismerni, hogy gazdasági önállóságunk jogunk van, de ezt a jogelismerést csak úgy sikerült kicsikarnunk, hogy egyidejűleg lemondunk elismert jogunk tényleges gyakorlatáról.

Ugy áll tehát a dolog, hogy Ausztria a gazdasági egyezményt csak Magyarországtól kicsikarandó újabb engedmények árán hajlandó megkötni s nekünk a kívánt engedményeket meg kell adnunk a magunk tönkretételével is, mert az egyezménynek létre kell jönnie minden áron, nehogy mint rebellisekkel bánjanak el velünk.

Ide vezetett a dicső hatvanhetes kiegyezés: kényre-kegyre kiszolgáltatta nemcsak állami önállóságunk leglányegesebb kellekeit, de még anyagi boldogulásunk eszközeit is a ránk örökké éhes Ausztriának.

a harangozó a kocsmában testestül lelkeztül. valósággal jelen van és tekintve, hogy a harangozón kívül más emberfia világért se nyulna a harangkötélhez: mindez teljes joggal érlelhetette meg azt a két föltevést a kocsmában jelen voltak koponyáiban, hogy vagy magától szólalt meg Szent Mihály, vagy pedig meghuzta valaki. De mivel ember a konvenció harangozó meste-ségébe bele nem kontárkodik, okvetlen nem embernek, vagyis ördögnek, kísértetnek kellett elhuzni a harangszót. Ez pedig mindkét esetben olyan csuda, ami megérdemli, hogy az ember törje rajt' az eszt.

Amint hogy törték is. Legjavában főtt a turó a fejükben, mikor a kocsmá ajtaja méltóságos nyikorgással feltárult s egy magas termetű, mogorva tekintetű, bozontos szakálu jövevény lép a társaság közé.

— Jó röggét kívánok mind közönségesen! mondja süvegét ujjával megpöcintve.

Azoknak torkukon akad a szó s bámulják az idegent. Hogyne, mikor nem ide valósi ember Rendeken ugyis ritkaság számba megy, hát még így hajnalban? Ez nyilván nem jóban járhat itt. Marci bakter néhány másodperc múlva olyatén felkiáltást hallatott, ami csakhamar meggyőzte Rendek község jelenvolt elitjét arról, hogy a jövevény iránt táplált gyanujuk egy cseppet se való alap nélkül való. A bakter ugyanis így kiáltott:

Hírek.

Pécs, 1896. január hó 30.

Vicinális nóta.

Boldvavölgyi vicinális . . .
Ez is olyan ime már is,
Mint a többi testvérkéje:
Alig indult, mindjárt késik
S akárhogy befütnék néki,
Lassan halad csak előre.

Hejh, pedig nagyon szeretnék
Bánffyék, ha végét vetnék
Végre ome versengésnek:
Hiszen tudvalevő dolog:
Vicinális egy sem robog
S utasai mind elkésnek.

Ime a jó Miklós Gyula
Milyen szörnyű bajba jutta,
Hogy vasútja lassan haladt:
Nemcsak a gyors átszállásról,
Hanem a főispánságból
Is lemaradt, biz' lemaradt!

Rettenetes Ugron Gábor
Volt, a kinek ajakáról
Elhangzott az első vészfütyty;
S boldvavölgyi vicinális
Sorsa hogy lesz ily fatália,
Biz' isten, nem is reméltük!

Jött azután Csáky Albin
S a nagy férfi szelid ajkin
Lángoló szók serge támadt;
Fájdalmas volt meghallgatni,
Még fájdalmasabb megadni
A mit kér, hajh, a kormánynak!

Mivel jutalmazza akkor
— Elestén a vasutaktól —
Korteseit meg a kormány;
Főispánok érdemének,
Mamelukok hűségének
A jutalma ebből folyván?!

Hát még a mit kíván Bartha,
Hogy a vicinális akta
Mind vizsgálat alá essék:
Milyen szörnyű egy kívánat,
Vicinális Panamának
Hogy soha végét ne vessék!

— Emberek, itt a végítélet! Itt az ördög, ehen a kísértet! Ez az, akit tegnap éjjel a korelaházban láttam!

— Uram irgalmaz szegény bűnös lelkünknek — rebegték valamennyien — és ne vigy minket a rosszba!

A jövevény csendesen elmosolyodott s leülve az üresen maradt lócára, imigy szólt hozzájuk:

— Csakugyan az vagyok, akit tegnap éjjel láthattak a korelaházban. De nem vagyok se ördög, se kísértet, hanem jámbor lelkű halandó. Hogy rám ismerjenek kendtek, im ledobom szűrőmet!

És csakugyan ráismertek a — csonka karjáról . . .

Egyszerre kiáltották:

— A Gergő, az orgován Gergő! Hát él még kend? Pedig azt hittük, hogy már a tulvilágon szedi a porciót! . . .

— Élek hát, hála legyen istennek — felelé Gergő — és elfáradtam ide a kendtek falujába, hogy ősi jussom újra elfoglaljam hivatalomat, mit itt viseltem.

— De hát merre járt kend majd egy álló évig? ostromolták amazok.

— Hej nagy annak a sora-rendje! . . . Nem hagyott nyugton a lélekösmeret. Nagyon fájt a szívem. Azért mentem el, hogy tiz évvel ennekelőtte elkövetett hibámat jóvátegyem. Szólni nem szoltam senkinek, nehogy lebeszéljenek a szándékomról. Ha nem

S hogy a kormány bukófélben.
Mert megöli es a szégyen:
Csak a vak nem látja már is;
S még megesik az a csoda —
Expressként robog rajt' tova
Az ostoba vicinális!

Hyntho.

Napirend 1896. január 31-én.

Naptár: péntek jan. 31. — Róm. kath.: Nol. Péter. — Prot.: Vigil. — Görög-kel.: (Január. 19.) Makár. — Zsidó: Schebat. 16. — Nap két 7 óra 30 perckor. — Nyugszik 4 óra 58 perckor. — Hold két 9 óra 31 perckor. — Nyugszik reggel 10 óra 56 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 4 Celsius fok hideg; légnyomás 766 — Kihátás: a központi meteorologiai intézet jelzése szerint száraz fagy és hóáldnyedés várható.

Színház: „Télen“, nápszínmű 3 felvonásban.

— (Káptalani helynök-választás.) A mai nap folyamán gyűlt össze a pécsi káptalan, hogy a püspöki szék ürese-dése alkalmából, az új püspök kinevezéséig terjedő hatáskörrel megválassza a káptalani helynököt, a ki az interregnum alatt az egyházmegye kormányzatát vigye. Ámbár kétszer is szavastak, de pozitív eredményre nem juthattak, mert Troll Ferenc c. püspök és Walter Antal kanonok egyenlő számú szavastatot nyertek. Így tehát a fennálló szabályok értelmében Magyarország hercegprímása van hivatva dönteni a fölött, hogy a két magasrangú pap közül ki legyen a pécsi megye adminisztrátora.

— (A korcsolya-egylet táncmulatsága.) A korcsolya-egylet tegnap tartotta farsangi táncmulatságát a Vigadóban. A mulatság igen jókedvű, fesztelen és élvezetes volt s a kik elmulasztották rajta megjelenni, bizony egy soha nem pótolható kedves est emlékével lettek szegényebbek. Mindazok azonban, a kik ott voltak, táncosnők, táncosok légyformán a legkitünőbbben mulattak, úgy, hogy a sikerült mulatságnak kora reggel is alig akart vége szakadni. A mulatságon ott láttuk: Baldas Mici, Cserny Helén, Duka Szanda, Elter Mici, Forray Agatha, Müller Melania, Löwy Annuska,

röstellik kendtek, rögvést el is mondom a históriámat. Mózes, adjék csak egy fél megszót, nehogy kifogyjak a szuszából.

Mózes eldöltegett a törkölicával s Gergő előbb egyet hörpintve, imigyen mesélt:

— Hallották e már valaha kendtek hírét a hegyes völgyes Palócországnak? Hogyan hallották volna, mikor jóval túl fekszik még Pest városán is?! Ebben a Palócországnak vagyon egy falu. Ugy hijják, hogy Rimóc. Szép helység, takaros kis falu. Mit mondok, hogy kis falu? Nagy falu az, hallják kendtek! Van papja, boltosa meg két korcsomárosa.

A hallgatóság meg nem állhatta, hogy Rimóc kulturális nivóját elismerő bámulatának kifejezést ne adjon e szóval:

— Aunye, az áldóját! Gergő ismét folytatta:

— Van két kocsmárosa. Mindenki ott ihatik, a hun éppen kedves néki. Nohát, én ebben a helységben növekedtem nagyra az isten jóvoltából. Mikor a bosnyák háborúból hazatértem, Rimócra, szülő anyám kis viskóját üresen találtam. Meghalt a jó lélek, az isten nyugosztalja haló porában! Szomorú volt szívem, bánatos volt lelkem. De akadt a ki megvigasztalt ebben a nyomoruságos helyzetben. Aki nem vetette meg a csonka embert, kinek jobb karját bosnyák golyó tépte szás felé . . . Nem vittem a pap elé, csak úgy szeretttük egymást áldás nélkül . . .

Rosinger Etuka, Schönherr Micike, Völker Etelka és Váry Piroka k. a.-kat; továbbá a következő asszonyokat: Braun Antalné, Egry Béla dr.-né, Duka Akhillné, Fodorné, Engel Mihályné, Kossér Jánosné, Klein Rezsóné, Justus Miksáné, Löwy Ignác dr.-né, Löwy Lipót dr.-né, Nottor Jenőné, Pauns Adolfné, Rosinger Ignácné, Schwabach Zs. Gézáné és Szautter Gusztávné, Schmidtler Helén, Schönherr Mihályné.

— **(A pécsi püspök különös joga.)** Azon alkalomból, hogy a pécsi püspöki székhely betöltésére vár, nem találjuk érdektelennek fölemlíteni, hogy a pécsi püspök misztérium törvényes kitüntetéssel él. Ugyanis a pécsi püsp. érseki paláttal és kereszttel van díszítve; a többi püspöknek ez a kitüntetés nincs; de azért püspöki hatósága nem tétetik függővé a pallium megnyerésétől. A pécsi püspöki székhely azonkívül mint harmadfokú hatóság is eljár a szentszékek illetősége alá tartozó peresügyekre nézve. És pedig a zágrábi érsektől a kalocsai érseki és harmadfolyamodásban a pécsi püspöki székhelyhez vitetnek az ügyek.

— **(Ipartestületi bál.)** A szigetvári ipartestület február hó 8-án Szigetvárott a „Korona” vendéglő nagytermében elszegényedett iparosok felszegélyezésére zártkörű táncestélyt rendez. Belépti-díj személyenként 50 kr. Kezdeté 8 órakor. Felülíratások a nemes czél iránti tekintetből köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

— **(Vasutasok bálja Barcson.)** Rak Bálint állomásfőnök és Kollensteini Koller János forgalmi ellenőr védnöksége alatt a cs. kir. szab. Déli Vaspálya-Társaság barcsi állomás személyzete február hó 15-én az Olvasó és Társaság dísztermében, az I. szlatinai zenekar közreműködésével, a barcsi és barcstelepi szegények felszegélyezésére zártkörű táncestélyt rendez. Kezdeté 8 órakor. Személyjegy 1 frt, családjegy 2 frt. Felülíratások köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

— **(Talált ingek.)** Furcsa dolog ugyan, de mégis megesett, hogy tegnap este három darab szépen vasalt férfi-inget találtak a felső malom-utcában. A ki talán elvesztette, vagy a melyik gargon urtól a vasalónője bosszúból elvitte: jelentkezésük a rendőrségnél az ingek átvétele végett.

— **(Mibe kerülnek a vicinálisok?)** Abból az alkalomból, hogy a vicinális

Egy év múlva az istennek tetszett megajándékozni a szeretetünket és én belém, mintha az ördög bujt volna: akkor hagytam oda azt a szegényt, mikor a legnagyobb szükségem lett volna az istápolásomra. Nagy bűn ez, hallják kendtek, de nagyon is megadtam az árat. Tíz álló esztendeig marcangolta a szívemet a héja madár. Tíz álló esztendeig mindenba tüzes szegeken jártam! . . . Egyszer álomlátásom volt. Egy nagy szakadékba estem, hol is fenevadak rohantak rám, és amikor széjjel akartak tépni, hirtelen nagy fényesség támadt. A fényességből egy fehér ruhás angyal vált ki. Aranyvessző volt a kezében. Az aranyvesszővel ránhintott a vadakra, mire ezek üvöltve futottak, amerre láttak. Az angyal astán így szólított: Gyere velem Orgován Gergő, elveszetlek édes szülédhez; a te szegény Ágnesodhoz, ki is az én — szüléd . . .

Mikor az álomból fölébredtem, kidörzsöltem a szememet, astán elindultam — Rimócra. Most itt van az asszony is, meg a lányom is. Ha ki nem üsnek kendtek a falujokból, itt maradok a cselédeimmel együtt kendtek között még a haló porunkban is . . .

Gergő meséjét bíró gasda is végighallgatta, ki a hátulsó ajtón úgy jött be, hogy nem vették észre jöttének nességét. Legelsőben is bíró gasda szólt süvegét leemelve:

lis vasutak még ma is prűskölnek a képviselőházban, érdekesnek tartjuk felemlíteni, hogy például a mi vidékünkön épített helyi érdekű vasutak mibe kerültek. Így a csákvabócai vasut kilométerenként 32 ezer frt költséggel épült; a kaposvár-fonyódi vasut 33.896 frt költséggel; a salavölgyi vasutak 33.800 frt és a győr-veesprém-dombóvári vasut 42.690 frt költséggel épült kilométerenként. És utóbbinak engedélyezése Széll Kálmán s hogy mily különböző mértékkel szokott a kormány ily vasutengedélyezéseknél mérni, mutatja az, hogy például az erdélyi hegyesvölgyesterületen kilométerenként 12.352 frt költséggel engedélyez vasutépítést, míg a győr-veesprém dombóvári vasut költségeit kilométerenként csaknem négyszeresen magasabban állapítja meg. Vagyis nem azon fordult meg soha a vicinálisok építési költsége, hogy hol épülnek azok, de hogy ki építi őket s e szerint takarékos az építési költségek kilométerenkénti arányát hol 12 ezer, hol meg 42 ezer frtra. Ehez se kell több kommentár!

— **(Egy kis leány Robinsonádja.)** Tegnap lapunkban megirtuk egy hirben a kis Aut Mari históriáját, aki alig tizenégyéves kora a lélekkufárok kezei közé került s ilyen fiatalon megismerte a bűnös, csunya életet. A rendőri vizsgálat ma azonban olyan fordulatot vett, a mi egészen más jelleget kölcsönöz a szennyos históriának és hihetetlen bár, de azt a valóságot derítette ki, hogy a kis leány maga kereste a bűnt, a gyalázat ocsmány terdjét. Erre pedig akkor jött rá a rendőrség, mikor a kis bűnös kivallotta, hogy itt Pécsen nincs senkije, csak egy nagybácsija, a kivel azonban Bonyhádon lakó szülei rossz viszonyban élnek s azért nem merte őt felkeresni, hanem inkább kóborolt a városban. Hát a rendőrség elhívatta a Kálvária-utcában lakó nagybácsit, a kit Aut Ádámnak nevezett meg a leány s mikor megjelent, elébe állították Aut Marit s megkérdesték tőle:

— Ez a leány a maga testvérének lánya Bonyhádról. Ismeri-e?

A jó ember azonban elképedve lépett vissza és így szólt:

— De kérem, hisz ez az én saját gyermeke, a Mari, a kit két héttel eselőtt elszegédtünk egy uriháshoz szolgáltatni. Hogyan kerül ide?!

Ekkor astán kitűnt, hogy a kis leány

— Becstületes ember kend Gergő. Miért üszenék ki hát a falunkból? Meg is tartjuk továbbra is harangosónak, de egy bibije van a dolognak.

— No? — kérdi Gergő.

— Hát az, hogy a haranzunk megházasodott. Immáron kettesként vannak . . .

— Értem bíró gasda, — felelé Gergő, — két harang két kezét kíván. Nekem meg csak egy van!

— Csak egy, csak egy! . . .

— Effelül meg ne legyen aggaszkodás. Itt van velem az Ágnes, aki hitere fogadta, hogy se jóban, se rosszban el nem hágy. A Mihály az enyém, a Borbála az övé.

— Vivát! . . . kiáltottak a lelkes bonfiak, — mivel pedig immáron két harangosónk van: két bért is adunk nekik. Csak hogy astán hiba ne legyen máskor a csöndítés körül, nehogy a komisz köpeciek megest vihogjanak rajtunk! . . .

És azon nap óta Rendek helységében olyan fain módira szólnak a harangok, hogy az irigység rákfenéje mardos minden keblet — Kőpecen.

tulajdonképen hasudta az egész históriát, hogy ő Bonyhádra való s hogy itt Pécsen nem kapván szolgálatot, azért kóborolt az utcákon. Hasudta, mert a valóság az, hogy mintegy két héttel eselőtt astái elszegédték egy uriháshoz s a leánya el is ment tőlük, hogy szolgálatba lépjen. De fiatal lelkében talán már régen szunnyadó bűnös élet utáni vágy egyszerre csak felébredt s nem ment szolgálati helyére, hanem a helyett két hét óta kóborolt a városban, kéteshírű korezmákban lakott s annyi hanyattatásos esett koreesztől, hogy valóban beillik egy női Robinsonnak. S valamint Robinson, úgy ő is felfedezői utra indult; ast egy ismeretlen világrész utáni lelkesedés, őt az ismeretlen bűn utáni vétke vágy vezette s megtagadtatta vele szüleit, még akkor is, mikor már a rendőrség kesébe került s tudhatta volna, hogy ugyis nyomára jönnek mindannak, a mi vele ama két hét alatt történt, mikor szüleitől eljött s a helyett, hogy szolgálatba állt volna, nekiment a sötét bűn üvényének és talán rajta is marad, ha a véletlen a rendőreit nyomába nem veseti s őt ki nem ragadja az önmaga keresete bukás karjai közül. S ma a bűnös hajlamu fiatal leány a kórházban fekszik beteg; így végsődjött korán romlott lelkének Robinsonádja.

— **(Elszűllött élet.)** Valamikor gazdag, tehető ember volt Horváth Szabó Ferenc, szegvárdi illetőségű földműves. Azonban a folytonos korezmás és kártya-kompania lassankint az anyagi elszűllés lejtőjére vitték s mikor azon elérte a bukás, akkor sem tudott bűnös eszevedélyeinek ellenállni. Pedig szegény, beteges felesége és öt apró neveletlen gyermeke kérték, könyörgtek hozzá naponként, hogy térjen jó utra, dolgozzék az ő jövőjükért, az ő boldogságukért. De az anyagi elszűllés után az ember gyenge lelke rabjává lett az erkölcsi elszűllésnek és egy meggondolatlan pillanatban lopott, hogy kielégítse szomját és kártyásai szenvedélyét. Mikor astán belátta tette következményeit, annyira megrettent tőlük, hogy nem volt ereje szembeállítani a bűne büntetésével, hanem a aszkában keresett menekülést, de az sem lehetetlen, hogy valami ismeretlen helyen felakasztotta magát, hogy véget vessen elszűllött életének. Szegény beteges felesége és öt apró kis gyermeke most a legnagyobb nyomorban maradvá siratják az elszűllött embert; siratják, mert hiszen az asszonynak férje s a gyermekeknek atyjuk volt!

— **(Holtrészeg asszony.)** Az éjjel a Ferenciek-utcájában a rendőrorjárat egy holtrészeg asszonyt talált, félig megdermedve a hidegtől. Az asszony körülbelül ötvenéves parasztaasszony, a ki valahol annyira leihatta magát, hogy az utcán elesett és nem is kelt fel többet. Mert bizony úgy kellett hordágyon beszállítani a kórházba, s mivel ott sem tért magához a részegség okosta eszméletlenségéből, ki sem lehetett hallgatni, hogy ki és hová való. A holtrészeg asszony bizony ott fagyott volna meg az utcán, ha szerencséjére az orjárat arra nem jár és be nem viszik a kórházba, ahol majd csak magához tér, ha kialussza a bortól és pálinkától eredt mámorát.

— **(Az istállóester ur.)** Az éjjel egy toprongyos, didergő csavargót tartóztatott le a rendőrség. Majd megvette a szegényt az utcán az isten hidege, de azért erőlyesen tiltakozott a letartóztatás ellen s a legközelebbi lámpa fényénél elő is kotortatta az irományait, a mikkel be akarta igazolni hogy ő rendes uton jár, s egyáltalában nincs oka se joga őt a rendőröknek letartóztatni, lévén ő Cisch Adolf, istállóester, a ki Budapesten grófi istállókat tartott rendben, de a háládatlan kékvérű nép mindentánnon elűste, a mint tisztába hozta az Ágiasával konkuráló istállóikat. És most vándorol. El-

jutott idáig szép szerével, hol gyalog, hol kocsin, hol vonaton, s innen lemegy Szlavoniába s ott szerez magának istálló-mestert állást. A rendőrök azonban nem hallgattak tiltakozására s bevitték a dutyiba, hogy meg ne fagyjon kint az utcán s aztán meg, hogy kiballgatása után haza toloncolják illetőségi helyére.

— **(Házi bál a Hétfejedelem-ben.)** Dollinger András a jövő hó 6-án vendéglőjében, a „Hétfejedelem“-ben, házi bált rendez. A családias estély igen sikerültnek ígérkezik.

— **(Abrahám, hol vagy?)** Eredetileg ugyan Ádámhoz intézte az ur ez emlékeztető szavakat, de most lehet egy kis névváltoztatással a pécsi kir. törvényszéknek ma kibocsájtott ama körösvényére is alkalmasni, melyben valami Schittler Ábrahám vádlottnak rendeli el országos nyomozását. Schittler Ábrahám ellen lopás büntette miatt van folyamatban a kir. törvényszék előtt a büntető eljárás, a minek azonban az eredményére Schittler Ábrahám annyira nem kíváncsi, hogy mikor eltávozott Pécsről, be sem jelentette, hogy hova küldjék utána a végtárgyalásra behívó idést. Minthogy pedig vádlott nélkül végtárgyalás sem képzelhető, hát a kir. törvényszék most kénytelen-kelletlen, de megismételi az Urnak Ádámhoz intézett kérdését, persze asszál a variációval, hogy „**Ábrahám, hol vagy?**“ A körözött Schittler Ábrahám, tabi (somogy megyei) születésű, kaposvári illetőségű, 23 éves, izraelita, cipészsegéd; bosszól magyarul, természetesen, alakja alacsony, haja és arczsine barna, szeméi barnák s feltűnő ismertetőjele nincsen. A kibocsájtott körösvény értelmében most már keresik a rendőrök mindenfelé a körözött jómadarat, s keresi a pécsi rendőrség is, hogy — ha netalántán meg is találja — átadja a kir. ügyészségnek megőrzés végett.

— **(A „baranyavármegyei gazdasági egyesület“)** szokásos évi közgyűlését az idén február hó 16-án, délután 2 órakor, a megyeház nagytermében tartja meg, amelyre egy az egyesületi, valamint az érdeklődő közönséget tisztelettel meghívja az elnökség.

— **(Elhagyta a gyermekét.)** Alig négy éves, szépséges kis leánykát találtak ma reggel az indóház-utcán bolyongva, kecskeszűs sűrű között. Kérdőszóikra a járókelőknek aztán sokogva mondta el a szelle ruhákban didergő leányka, hogy Nagy Teréznek hívják s az anyja özv. Nagy Jánosné Egyed Teréz, a ki ma reggel felpakolta minden cökmökjait otthon, s aztán kiment ő vele együtt a vasutra, s míg a kis leánykát kint hagyta az utcán, ő maga bement az állomásra s még nem is jött vissza. S úgy látszik, nem is akar visszajönni, mert sehol sem találják s valószínű, hogy felült a legközelebbi vonatra és elutazott, itt hagyván magára a kis leánykát, a ki csak teher volt a nyakán; az elhagyott kis leánykát bevitték a menedékházba, a szivtelen anyát pedig, a ki elhagyta kis leánykáját, most keresi a rendőrség.

— **(Egy Magdolna, a ki megszőkik.)** Bauer Magdolna cselédleány még tegnap délelőtt elhagyta szolgálati helyét s azóta nem tért vissza. Gazdaasszonya csak várta-várta egész nap, de ma már bejelentette a leány eltűnését s alapos gyanuja lévén, hogy az a szolgálat elől szökött meg, kérte a rendőri hivatalos körözést. Magdolna leányasszony Fajsza való s mert a legvalószínűbb, hogy haza szökött a szüleihez, a rendőrség megkeresi az ottani hatóságot, hogy a szökevény Magdolnát toloncolja vissza szolgálati helyére.

— **(Őfelsége, a király nevében.)** Schwab Annának valami büntető ügyből

kifolyólag a járásbírósnál lett volna ma dolga. De nem jött el, hanem maga helyett egy kis lányt küldött, a ki, mikor Schwab Anna nevét szólították előlépett egy cédulával, melyen ez állt: „**Őfelsége, a király nevében!**“ A Schwab nem jöhet el, mert beteg. De mert a kiküldött fogházőr úgy találta, hogy a Schwab nem beteg, csak — szimulál, ezért bekísérte a járásbíró elé, a ki aztán letartóztatta a Schwabot, ugyancsak őfelsége a király nevében!

— **(Tolvaj vadházaspár.)** Köpecki József tabi születésű gazdaembert és a vele vadházaságban élő Tihanyi Erzsébet bozsoki illetőségű menyecskét keresi most a rendőrség. Persze nem azért, hogy becses egészségük és családi boldogságuk felel tudakozódjék, hanem, hogy átadja őket a kir. törvényszéknek, hol lopás büntette miatt van folyamatban téve ellentük a büntető eljárás. Köpecki József ugyanis nem elégedett be azzal a dicsőséggel, hogy el tudta lopni Lénárd Istvántól a feleségét, Tihanyi Erzsébetet, hanem a lopott asszonynyal egyetemen — kivel összekelt, persze csak úgy fűzfa alatt és a gólyát választva papnak, tanúnak, anyakönyvvezetőnek egy személyben — más vagyonának a megdézsmálására vetemedett. De ez nem neki olyan könnyen, mint a férj meglopása — persze, mikor Katót könnyű táncba vinni, ha maga is úgy akarja — rajta is vesztett és ügye a bíróság elé került. Hogy vezet fejszének nyele maradjon. Köpecki József ekkor megszökött, vele szökvén törvénytelen oldalbordája, Erzsébet asszony is. A páros szökésnek azonban elfogatás lesz a vége, mert a rendőrség most erélyesen nyomossa a tolvaj vadházaspárt.

Művészet, irodalom.

○ **Örömhír a vasutasoknak.** Nagyon kellemes hírt tudatunk a vasutasokkal. A vasutasok régóta érzik egy oly szaklapnak a hiányát, a mely kizárólag csak velük és a vasuti szakkérdésekkel foglalkozik. Ezen régóta érezhető hiányon segített a „Magyar Közlekedés“ (Budapesten Zeibárus u. 7. sz.) a midőn nagyszámu tudósítói, magas rangu munkatársai és vidéki levelezői által nemcsak a vidéki és fővárosi vasutügyi híreket a napi lapoknál hamarabb közli, hanem a miniteriumban és az államvasuti és helyi érdekű vasuti igazgatóságoknál tárgyalás alatt levő tervezetekről, előléptetésekről mindenkor elősöttesen értesíti olvasóit. A lap oly ügyesen van szerkesztve, hogy abban a pályádról kezdve a főfelügyelőig mindenki megtalálja az őt érdeklő közleményeket, mivel nagy szolgálatot tett a vasutasoknak az által, hogy az annyira titkolt egyenruha szabályzatot nagy anyagi áldozatok árán megszereste s a nyilvánosságra hozta. Legközelebb az új szolgálati rendtartást fogja közölni, mely érdekes határozmányt tartalmaz, így a fizetés előre fizetendő, nem lesznek 100 frtos előléptetések stb. A lap előfizetési ára negyed évre 1 frt 20 kr. egész évre 6. frt. Mutatóvány számok ingyen küldetnek. Levelező lapon történő megrendeléseket is elfogad.

○ **Baranya multja és jelenje.** A Várady Ferenc megyei tb. főlevéltáros szerkesztésében megjelenő nagyszabásu monográfiának első füzetete a napokban hagyta el a sajtót. Az a nagy készülődés, a dolgozó társak nagy száma és előkelő neve nagy várakozásra jogosította a közönséget és az első füzet gondos átolvasása után jóleső örömmel konstatáljuk, hogy ez a várakozás teljesen ki leendő elégitve, ha a későbbi füzetek is méltó folytatását képezik az elsőnek. Az első füzetben Kardos Kálmán főispán választékos nyelvezetű elő-

szava után, melyhez Daróczy Aladár készített gyönyörű emblemat, Baranya hegy és vizrajzi áttekintését találjuk a szerkesztő gondos összeállításában, melynek megírása föltételezi a hoeszas előtanulmányokat. Baranya geológiája következik ezután Mattyasovszky szakavatott tollából, a mit ismét a szerző által írt két fejezet, éghajlati viszonyok és Baranya flórája követnek. Es utóbbiban legjobban excellált a szerző és itten messze túlhaladja a laikustól várható követelményeket; itt már szakemberré válik Várady és csak gratulálhatunk neki sikerült dolgozatáért, melynek gördülékery nyelvezete is elárulja benne az isten kegyelméből való poétát. A fűzethes Baranyamegye térképe, továbbá a vármegye színnyomatu cimere van mellékelve; ezenkívül tíz darab illusztráció teszi élénkebbé a leírásokat, különösen pedig a Zelesny fölvételei után készült klisék pompásak, a mi nem éppen mondható el a többi illusztrációkról. Az akadémia nevében és megbízásából Lóczy egyetemi tanár, kiváló geográfusunk bírálta meg a nagy munka első, földrajzi részét, és kiváló elismeréssel nyilatkozott róla. Reméljük, hogy a további füzetek most már gyors egymásutánban következnek, a mi csak előnyére lehet a mű kelendőségének. A három kötetes, 80 ivre terjedő monográfia előfizetési ára 12 frt, mely összeg a szerző nevére (Pécs, Kálvária u. 18. sz.) küldendő, ez esetben a füzetek megjelenésük után a megrendelő lakására küldetnek. Bolti ára magasabb leendő. Ajánljuk olvasóink figyelmébe. (B. S.)

Törvényszék.

§ **Két felmentés.** A pécsi kir. törvényszék büntető osztálya tegnap két végtárgyalást tartott, s mindakettőt felmentő ítélettel fejezte be. Az egyikben Benedek József vádlottat mentette fel a sikkasztás vádjáról, mert nem találta bűnösségét beigazoltnak egy nála eszközölt végrehajtás alkalmából lefoglalt ingóságok jogtalan elidegenítése tárgyában. A másikban egész csomó vádlott állt a bíróság előtt, úgy mint Marschall József lócai körjegyző, Marschall Ferenc és ifj. Marschall Ferenc lócai lakosok. kik hatóság elleni erőszak vádjával voltak vádolva; továbbá Polnisch Ádám monostori erdőes, Lázár József szentistváni erdőes és Tóth Károly monostori erdőes, kiket vissont az előbbiektől vádoltak személyes szabadság megsértése és ingóvagyon rongálása címén. A három Marschallt az erdőesök a bellyei uradalmi erdőesben állítólag orvadászaton kapták s hoeszas ellenállás után letartóztatták és egy éjjel fogva is tartották. Es még 1894. július 20-án történt, a tegnap megtartott végtárgyaláson azonban tényállás és bizonyítók hiányában a törvényszék nem találván a vádbavett cselekményeket beigazoltnak, az összes vádlottakat felmentette.

§ **Egy végtárgyalás.** Az elnök: Tehát beismeri, hogy megütötte a rendőrt? A vádlott: Persze. Annyi a tanu, hogy hiába volna minden tagadás. Az elnök: No, az igaz. És mit hozhat fel mentésére? A vádlott: Megkövetem alássan, egész éjszaka ittam és olyan részeg voltam, hogy mikor kidobtak a kávéházból, ott maradtam a Széchenyi-tér közepén. Szépen el alszom, ha a rendőr ur fel nem ráncigál. Az elnök: Mondja csak, nem szegyenli magát? A vádlott: Nem én. Addig élek, a mig iszom és addig iszom, a mig élek. Az elnök: Így azonban nem él sokáig.

A vádlott: Bánom is én. Nem adok az életért egy pitykegombot se. Nem én.

Az elnök: Hagyjuk ezt a témát. Mennyit ivott akkor éjszaka?

A vádlott: 13 knikebeint, 13 rislingit, 13 kupica szilviumot és 13 üveg sör. Mikor a tizennegyediket is megrendeltem, a pincér gyanakodni kezdett és az ita-
lok árát követelte. Minthogy pedig egy árva garas se volt a zsebembe, beleordítottam a pincér fülébe, hogy „aufschreiben!“ Erre jött a haddelhadd. Nekem ugrott a kávé, a fizető pincér, a markőr, meg a fűtő. A kávé beütötte a cvikkeremet, a pincér kiütötte egyik fogamat, a markőr felütötte az államot, a fűtő pedig beütötte a ciferemet. Elkezdtem protestálni, mire nyakon csiptek és mit sem törődve a vendégjoggal, úgy kidobtak, hogy csak úgy repültem.

Az elnök: Azt állítja, hogy holt részeg volt és mégis mindenre jól emlékszik. Különös!

A vádlott: Nagyon különös!

Az elnök: Kihirdetem az ítéletet. A törvényszék önt három hónapi fogháza ítélté. Felebbez?

A vádlott: Ha az ügyész ur nem felebbez, én is megnyugszom.

Az elnök: Itt nem lehet aludni.

A vádlott: Akkor hát nagyon sajnálom, de kénytelen vagyok felebbezni!

Országgyűlés.

A képviselőház ülése jan. hó 30-án. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Egy rakás apró, személyes kérdésben történt felszólalás után Gajary Ödön előadó tartotta meg zárbeszédét, melyre Bartha Miklós felelt röviden és viharos tetszésben.

Utána gyakori éljenzésektől megszakítva Ugron Gábor tartotta meg zárbeszédét. Ne beszéljen — ugymond — a kormánypart a választások tisztaságáról, ezt csak akkor teheti, ha ők is, mint a függetlenségi párt, üres kasszával választanak. Őt (Ugront) is meggyanúsították a vicinális paklizással. Igaz, hogy vármegyéjében épített vicinális, de állami szubvenció nélkül. Obligóba is került négysszáz ezer forintig. Mikor betűtött a pénzkrach, mindenki azt mondta hogy Ugron könnyelmű ember. Ha elsöpörte volna őt, azt mondták volna, Ugron szamar ember; most pedig azt mondják, hogy gyanus ember. (Zajos derűtség.) Csáky javaslata nem elég, el kell fogadni Bartha pótlását, mert tudni kell, bármelyik oldalon is, az ellensé-
ken is, ki ad a kormánynak koncesszióért koncessziót. (Taps.) Saját javaslatát visszavonja és a Barthaét fogadja el. (Megújuló taps. Az egész baloldal Ugronhoz megy és gratulál.)

Esután megejtették a szavazásokat. Előbb felállással elvetették az összes határo-
sati javaslatokat, csupán a Csákyét fogadták el; de ezt egyhangulag.

Szünet után névszerinti szavazásban Bartha javaslatát 47 szótöbbséggel elvetették.

TÁVIRATOK.

— Szomorú évforduló. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Rudolf trónörökös tragikus halálának hetedik évfordulója alkalmából ma délelőtt a budavári királyi palota kápolnájában minden félórán gyászmiséket mondtak.

— Lueger újabb kirohánása. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti táv-

irata.) Az alsó-ausztriai tartományi gyűlésben Lueger ur ma újabb kirohánást intézett ellenünk. Toporzékolva mondta el beszédét s a jai szinte tajtékzottak a dehtől. Magyarországon — ugymond — mely rosszabb, mint egy ázsiai állam, állategészségügyi rendőrség egyáltalában nincsen. Ez természetes. Csupán a fölött csudálkozik, hogy ebben a zsidóországban nincs bátorsága fellépni az osztrák kormánynak és a tartománygyűlésnek. Ha a véss ellen biztosítást léptetnének életbe, úgy az összes magyar sertések ide jönnének át és itt biztosítanák magukat. (Derűtség.) Oly országgal, mint Magyarország, nem szabad közösségben élni. Ezek után nem marad egyéb hátra, mint hogy a kormány határozottan lépjen fel Magyarországgal szemben.

— Elhunyt kuriai bíró. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tatity Miljutin, kuriai bíró, meghalt.

Közgazdaság.

□ Sertésvész Somogyországban. A sertésvész Somogyországban még mindig nem szűnik, ha egy-két községben kipuostul az állomány, akkor már más vidéken mutatkozik. Számítalan család van, hogy egészen kipuostult a sertésből s így drága áron kell nekik beszerezni, de még így sem kap; astán most még venni sem mernek a tenyésztők. Nagy csapas ez meggyeserte, melyet évekig fogunk megérezni. Újabb kiütött a véss Igal, Mocsolád, Pula és Atalán. Több községben ellenben megszűnt.

utasítaná terveit, ha azokat épp oly valószínűtlennek, mint vétkeseknek találja.

Cecilia föltette magában, hogy ha Savarése csábítási kísérleteivel föl nem hagy, oda iparkodik, hogy térjét rábirja, hogy más, idegen országba költözzenek, a hol ők mind a ketten ismeretlenül maradhatnak.

— Kedves, szeretett Károly, — gondolá, — ez lesz az első eset, a melyben a veszély elől menekülni fog. De ezt a veszélyt egyedül én ismerem. Mártha ennek sokkal inkább ki van téve, mint férjem. Még a halál sem fogja tőlem e titkot kiderítenni. Ő, én nem télek többé, Savarése ur! Károly minden áldozatra kész értem; Károly mindentűvé követ engem, a hová menni akarok. A menekülés a nők bátorsága, és én a világ végéig megyek, kerülve ennek az embernek közellétét, mely csak vérengzésre és gyalátságra vezet.

Egyedül ez az eszme látszott gyakorlatiasnak Károly nyugalmas napjainak és a Mártha jövőjének biztosítására — s ez némi megnyugvást kölcsönözött Cecilianak. Arca elveszté a fölgerjedés kifejezését. Mikor a gróffal találkozott, már elpalástolhatta azt az aggodalmat, mely őt kizozta.

Sőt mi több, még némi nyájjasságot is tanúsított Savarése iránt. Mind ama megvetés mellett is, melyet érezett, sejtette, hogy mily félelmes ember ez és tudta nagyon jól, hogy mily erős indokai vannak a bosszura; de még sem akarta végsőig ingerelni tulságos megvetésével.

A nap már leáldozóban volt s közelgett a megválás ideje. Fontenèves gróf félrevonta Savarését és így szólt hozzája:

— Beszéltem a bárónéval, mint ön engem arra

— Nem adok kosarat, — kiálta föl a báróné élénken. — Savarése ur nagyon tetszik nekem. Nos meg van ön velem elégedve? Szót se többet! Ne súlyocbita ön az általam hozandó áldozatot . . . Igent mondok a polgármester színe előtt.

S astán tova sietve, vissakiáltá:

— Igen, igen, igen!

Fontenèves gróf meg nem állhatta, hogy ne ne-
vessen.

— Ez ugyan sajtáságos beleegyezés, — gondolta. — Egyébiránt én is ily bisarr módon nőültem meg és még sem volt okom megbánni.

Gyanuja mindinkább ceslani kezdett, és úgy vélte, hogy e házasság által, mely Savarése és Helén közt létrejön, nem kell családi boldogságának megsavarástól tartani. Igaz ugyan, hogy Helén sem oly mélyen érső gyöngéd lélekkel, sem oly kiváló szépséggel nem birt, mint Cecilia. Asonban minden kacérsága s bohókás könnyelműsége mellett is szeretetreméltó, kellemes, csinos és csaknem szellemes volt. Igen sok férfi van, a ki éppen az ilyen nőkben gyönyörködik. Savarése valószínűleg ezek közé tartozott.

— Mily esztelen vagyok én! — mondá magában Károly. — Váltig mondom a szívemnek és eszemnek: legyetek nyugodtak! Ám vannak pillanatok, midőn egész lényemen tűz fut át s képzelt veszélyektől remeg. Egész multam fölelevenül, hogy a fülemben kiálta: „vigyázz!“ — s nekem úgy tetszik, mintha nem volna jogom, mint más embernek, a boldogsághoz esen a világon. Igen, ő nagyon is szép, az én Ceciliam; de az ő ragyogó szépsége fölötté áll a közönséges vágyaknak s nincs fogékonyasága a nemtelen szenvedély iránt. Mily nevetséges is vagyok én, bohó képzelődésemmel!

Farsangi naptár.

Január 31.: A dombóvári társaskör táncestélye.

Február 1.: A tornaegyesület jelmezesestélye a Vigadóban. — Az orsz. vöröskereszt-egylet pécsi fiókjának álarcos bálja a Hattyuban. — Vasuti munkások táncmulatsága a Scholts-féle sörházban. — A társaskör táncestélye Siklóson a Pelikánban. — A szentlőrinci önkéntes tűzoltó-egyesület bálja. — Tűzoltók bálja Sásdon.

Február 2.: A jótékony nőegylet thea-estélye a Deák-utcai helyiségben d. u. 4 órákor. — Szászvári önkéntes tűzoltó-egyesület bálja.

Február 3.: Herczenberger József táncosnő táncestélye a Vigadóban. — Pécsi Dalárda táncosnő egybekötött dalestélye a Hattyuban.

Február 5.: Herczenberger József elite-bálja a Vigadóban.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAISZ JÓZSEF
kiadó

Hirdetések.**Egy ház**

a belvárosban utcai kert térével,
mely házhelynek is alkalmas, szabad kézből eladó.

Cím a kiadóhivatalban.

Árverési hirdetmény.

Alulírott, mint Kocsis Ignác siklósi lakos, közadós tömeggondnoka, a csődválasztmányának f. évi január hó 18-án megtartott ülésében hozott határozata folytán ezennel közhírré teszem, hogy Kocsis Ignác csődtömegébe leltározott Siklós nagyközségben lévő, a siklósi 560. sz. tjkvben felvett ingatlanokon emelt

gőzmalom, teljes felszereléssel,

f. évi márczius hó 1-től zárt ajánlati tárgyalással összekötött szóbeli árverés útján — alább közlött feltételek mellett — bérbeadatik.

A zárt ajánlatok beadására f. évi február hó 20-ik napjának d. u. 5 órája, a szóbeli árverés megtartására f. évi február hó 22-ik napjának d. u. 3 órája tüzetik ki, a mely határnapig a zárt ajánlatok alulírott tömeggondnok kezeihez átadandók, illetőleg a szóbeli árverés alulírott tömeggondnok Pécssett, Király-utca 43. sz. alatti ügyvédi irodájában fog a mondott határidőben megtartatni. — A feltételek a következők:

1. A zárt ajánlati tárgyaláson illetőleg szóbeli árverésen részt venni óhajtok tartoznak zárt ajánlataikhoz az általuk megajánlandó évi bérösszeg 10% bánatpénzül mellékelni, illetőleg a szóbeli árverés megkezdése előtt a zárt ajánlatban megajánlott legmagasabb bérösszeg 10%-át a tömeggondnok kezeihez lefizetni.

2. A bérlet határozatlan időtartamban állapittatik meg, de 3 havi kölcsönös felmondás biztosittatik, illetőleg kikötetik.

3. Az évi bér $\frac{1}{4}$ évi részletekben előre fizetendő s ezen kívül tartozik a bérlő $\frac{1}{4}$ évi bérösszeget óvadéku letenni, mely a bérleti idő lejártával a gőzmalom s felszerelések hiánytalan visszabocsátása után fog bérlőnek visszatérítettetni.

4. A választmány fentartja magának a jogot a beérkezett zárt ajánlatok illetőleg tett szóbeli ígérek közül tetszése szerint választani, esetleg valamennyit is visszautasítani.

5. A gőzmalom s felszerelés leltár mellett fog bérlőnek átadatni, s bérlő által leltár mellett vissza is bocsátandó.

A közelebbi feltételek alulírott tömeggondnoknál tudhatók meg.

A gőzmalom s felszerelések Dr. Darázs Ödön siklósi ügyvéd helyettes tömeggondnok ur közbenjöttével bármikor megtekinthetők.

Pécssett, 1896. január 25.

Dr. Nick Alajos

ügyvéd, Kocsis Ignác csődtömeggondnoka.

Különb, hiszen más nők is vannak a világon. Akár vessi Savaréze nőül a bárónét, akár nem, csak öt eszereti, annyi bisonyos.

E gondolatai kösben a fiatal özvegy újra megjelent.

— Kedves grófom, — szól, ajkára téve egy ujját, titoktartás jeléül, — én azt hiszem, mégis csak többre becsülöm Gyulát.

Astán megint odább állott.

Károly nem gondolt többé a vadásatra. Nagy ritkaság, midőn oly vadászatok, melyekben nők is részt vesznek, sikerülnek, kivéve a fejedelmi vadászatokat. Fontenóves Károly astán neje keresésére indult, hogy elbeszélje neki a késbejött eseményeket. De Savaréze megeláste. A grófné nem hagyta el Gyulát; Savaréze asonban könnyen talált alkalmat arra, hogy Cecilának e szavakat sugja a fülébe:

— Föl kellett kérnem Fontenóves urat, hogy nevemben kérje meg a báróné kezét. Intézte a dolgot úgy, hogy ő engem visszautasítson.

Astán visszavonult, magára hagyva Cecilát rettenetes helyzetében, mely oly nyomasztólag hatott rá.

Eleinte föllásadt Savaréze ellen, ez ellen az irgalmat nem ismerő ember ellen, a ki neki föltételeket szabott, fékezte szabad akaratában, vaskézzel tartá uralma alatt s kénye szerint vonhatta be immár egy széttéphetetlen, pokoli cselszövénybe.

A grófné ildomos és erélyes jelleme ast tanácsolta neki, hogy tudasson mindent férjével, így szólva hozsája: „Es az ember halálos ellenséged; es az ember a gonosság szelleme; harcolj ellene, mert úgy sem kerülheted ki a küsdelmet; verekedjél meg vele es öld meg.“ Csakhogy ez a párbaj halálos harc lett volna,

Cecilia ezt igen jól tudta, — es mégis volt oly pillanat, melyben elhatározta magát arra, mert csak ő volt képes ennek a rettenetes állapotnak véget vetni.

De astán visszariadt. Nem a gróf miatt, mert őt bátor férfinak ismerte s nem szerette volna tétlenségben hagyni ily határozott gyűlölséggel szemben; hanem Mártha miatt, e kedves, ártatlan gyermek miatt, kivel Károly, még ha győztesként vonult volna is vissza, bisonynyal tudatja, hogy nem ő e leánykának az atyja.

— Isten oltalmazzon bennünket, — susogta a fiatal asszony, remegve a télelemtől. — Csak egyedül ő menthet meg minket. Ha csak párbajról lenne szó, engedném Károlyt, hadd verekedjék meg, még ha elestével meg is kellene hálnom. De ha elragadnák leányát; ha e titok fülébe jutna, egész élete meg lenne mérgezve! . . Nem, nem! ezt nem engedhetem soha, épp úgy a szegény Mártha iránt való gyöngédségből, mint férjem iránt való szerelemből.

E szörnyű gyötrellem közepett egyszerre fölcsillant előtte a remény sugára.

— A menekülés! — mondá magában egy eszmétől kaptva meg, — a menekülés mindnyájunkat megment ettől az embertől!

Ugy látszott, mintha ujjászűtetett volna.

Helyzetét most már kevesebb félelemmel tekintette át.

Savaréze tapasztalhatta, mily méltatlankodva utasítá ő vissza ama különös föllépését, a mely szerint Cecilát Estralle Blankához hasonlítá, a midőn vele szemben újabb házasságtörést kísérelt meg. Lehet, belátta azt Savaréze maga is, hogy a grófné nem az a nő, a ki kötelességeiről megfélekedzik s talán vissza-

A legszebb

meghívók,

tánczrendek,

eljegyzési,

esketési és

látogató jegyek

készítettnek

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.

Magyar OSZTÁLY SORSJÁTÉK.

Az I. osztály huzása
február 5—8-ig

Legnagyobb nyeremény legkedvezőbb esetben

egy millió.

FŐNYEREMÉNYEK:

600.000, 400.000, 300.000,
200.000, 2 á 100.000, 80.000,
2 á 60.000, 4 á 40.000, 2 á
30.000, 2 á 15.000, 7 á 10.000,
14 á 8000, 34 á 6000, 16 á
4000, 120 á 2000, 226 á 1000.

45.007 pénznyeremény

9.200.000 korona összértékben
készpénzben, minden levonás nélkül.

I. osztályu sorsjegyek árai:

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
20.—	10.—	2.—	1.— frt.

Mindhárom osztályu teljes sorsjegyek árai:

$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{20}$
60.—	30.—	6.—	3.— frt.

Ajánlja és szétküldi az összegnek posta-
utalványon való előzetes beküldése
mellett, vagy utánvétellel is

Heintze Károly Budapest, Szervita-tér 3. sz.

Ajánlott levelek portója és nyereményjegyzék díja fejében I. osztályu sorsjegyek megrende-
lésénél 25 kr., teljes sorsjegyek megrendelésénél ellenben ajánlási portó és 3 nyeremény-
jegyzékért 50 kr. küldendő be.